

“KİMSESİZLERİN KİMSESİ” CUMHURİYET’İN “KİMSESİ” YOK MU?

Ali TARTANOĞLU

“Cumhuriyet’i demokrasiyle taçlandırma...” Son birkaç yılın moda deyimi... Cumhuriyet Arapça, demokrasi Yunanca halkın kendi kendini yönetmesi demek... Sözlük bilgisiyle, demokrasi demokrasiyle veya cumhuriyet cumhuriyetle mi taçlanacak? Sorunlu bir Türkçe...

Kastedilen, Türkiye Cumhuriyeti... Mesaj şu: “Türkiye bir cumhuriyettir; ama demokrat değildir, biz bu cumhuriyeti demokratik hale getireceğiz.”

Türkiye Cumhuriyeti’nin hele bugünkü haliyle demokrasi kaybı yaşadığı doğru! Ama ya bunu söyleyenler “cumhuriyetten yanaymış gibi görünerek”, sinsice esasen **KURULUŞ İTİBARIYLA CUMHURİYET’İ** kastediyor ve “1923 Cumhuriyeti”ni toptan, kökten reddetmeyi ve yerine başka bir şey koymayı düşünüyorlarsa?.. Ya asıl amaçları “Cumhuriyet”i olgunlaştırmak değilse?.. Cumhuriyet’in eksiği olarak da bula bula sadece türbanı buluyor ve inceden laikliği kastediyorlarsa?..

Bu soruların kaynağı; **Cumhuriyetçi görünerek** bunu söyleyen(ler), **fiilen ve hukuken Cumhuriyet’i kollamakla görevli olanlar, o koltuğa bu görevi yerine getirmesi için seçilmiş olanlar!..**

Faşist şeriatçı sağ, etnik kimlikçiler, bir de Çanakkale’nin, Türk Kurtuluş Savaşının hiç unutamadıkları, hala ağırlarına giden, hala utandıkları tokadını yiyen emperyalist Batı da benzer söylemlere sahip. Anlarız. Ama bizatihi **kimsesizlerin kimsesi olması için kurulmuş örgütte “Cumhuriyet’in kimsesi olması gerekenlerin”** çizmelerini aşip ikide bir **“biz de hatalar yaptık”** diyerek aynı klişeleri yinelemeleri ne anlaşılır ne onaylanır!

“Zarf ve mazruf... Zarf malum... Mazruf zarfın içindeki... 1917 sonrası Sovyet Rusya cumhuriyet zarfına “sosyalizmi” koymuştu. 1949 sonrası Çin’in cumhuriyet zarfında “halk cumhuriyeti” vardı. 1979’dan beri İran’ın cumhuriyet zarfı “zorba İslam Cumhuriyeti” mektubunu taşıyor.

Dolayısıyla demokrasi, bütün insan hakları bildirilerine, çok iyi yazılmış anayasalara, ceza yasalarına vb. rağmen, “düşkün, çaresiz, etkisiz, aç, yoksul” anlamında “sefil”, sefalet içinde. Birtakım kağıtlara en ideal hükümleri koyabilirsiniz. Ama uygulanmazsa, bunlar kütüphanelerin tozlu raflarındaki, kimsenin yüzüne bakmadığı tozlu ciltlerden ibarettir.

Cumhuriyet’i demokrasiyle taçlandırma söylemi, en başta “demokrasi” unsuru bakımından sorunlu. O çok sayıda insan hakları bildirgelerindeki, anayasalardaki, sayısız kitaptaki ideal demokrasi nerede?!.. Hangi çeyiz sandığında?..

“Cumhuriyet’in kimsesi” koltuğunda oturan “türban hayranlarının” ve “dostlarının” buna dair bir şey söylediğini duymadık; “fitrattan” türbancı **dostların** tamamı aynı zamanda devletçilik, kamuculuk karşıtı; Hem İslam’ın, “nas”ın bu konuda bir önerisi olmadığı için, hem de bizzat kendi tercihleri bu yönde olduğu için... Tam bağımsızlık en korktukları şey. ABD dahil Batı’nın desteğini alamamaktan, hatta kösteğinden korkuyorlar. Belki haklılar... Ama Mustafa Kemal Atatürk’ün koskoca Kurtuluş Savaşını Batı’dan izin almak bir yana Batı’ya karşı yaptığını, Cumhuriyet’i kurarken, devrimleri yaparken, “izin” değil “rağmen” yaptığını düşünmüyorlar değil, bilerek görmezden geliyorlar.

Emek sermaye çelişkisiyle ilgili temel sorunlar yanında; mesela **“eğitimde, bütün okulları imam-hatipleştiren 4+4+4 uygulamasını kaldırarak mısınız”** sorusunun, “Atatürk’ün kararnamesini yeniden yürürlüğe sokup Ayasofya’yı yeniden müzeleştirecek misiniz? İstanbul Sözleşmesini yeniden yürürlüğe koyacak mısınız, müftülere nikah yetkisini kaldırarak mısınız; Millî Eğitim Bakanlığını istila eden cemaat-tarikat vakıflarını bakanlıktan

kovacak mısınız? Bütün devlet kadrolarına yerleştirilen cumhuriyet-laiklik düşmanı her kademededen gerici faşisti nasıl tasfiye edeceksiniz” gibi onlarca soru var. Kimse sormuyor,

Ama bu soruları, hatırlatmaları **“kimsesizlerin kimsesi Cumhuriyet”in” KİMSESİ olmakla resmen görevli, sırf bunun için kurulmuş bir siyasi örgütün başına bile isteye ve memnuniyetle oturanlar** da “dostlarına” sormadı, sormuyor. **“Kimsesizlerin kimsesi Cumhuriyet”in” KİMSESİ olmakla resmen görevli, sırf bunun için kurulmuş bir siyasi örgütün başına bile isteye ve memnuniyetle oturanlar** da bu sorusuzluktan sanki pek memnun; zaten kendiliklerinden açıklamaya da niyetleri yok.

İNSAN demokrasiye inanmıyorsa, birtakım kağıtlara çok yüksek idealleri çiziktirmenin işe yaraması mümkün değil. Anayasa’da Türkiye’nin, **“laik, demokratik, sosyal hukuk devleti”** olduğu, **“değiştirilmesi dahi teklif edilemeyecek”** sert bir emredici hüküm olarak duruyor. Faşist gericiler bile bunu en azından şu ana kadar değiştiremedi.

Değiştiremedi de... Sosyal devlet ilkesinin hem de laiklik ilkesi çiğnenerek nasıl delindiğini, her türlü iş kazası, doğal afet karşısında **“kader, fitrat”** açıklamalarındaki soysuz duyarsızlık ve sorumsuzlukta gördük, görüyoruz. Enflasyonla, yoksullukla mücadelede, faiz-döviz politikasında izlenen “nas” politikasındaki buz gibi acımasız, soğuk sorumsuzluk ve duyarsızlıkta görüyoruz. Hukuk devletinin açık Erdoğan talimatlarıyla nasıl darmadağın edildiğini de... **“Anayasayı da, Anayasa Mahkemesi kararını da tanımiyorum”**; **“sen yık, kanun arkadan gelir”** dehşetini de... Demokrasinin nasıl sefalete düşürüldüğünün sadece son iki örneği, seçim yasasındaki değişiklikler ve sansür yasası...

İNSAN kaypaklığından söz ettik. **“Şimdi türban sorun değil; ama ileride olabilir”** söylemi de bu kaypak İNSAN unsurundan, ona olan güvensizlikten kaynaklanıyor. Ama buldukları konum açısından bu sözlerin sahipleri de aynı güvenilmezlikle malul, özürlü!..

Yukarıda zarf-mazruf ikilisinden, zarfların içindeki farklı mektuplardan söz edildi.

Kapitalizmi, sermayeyi savunan partiye, açık açık özel mülkiyeti reddederek; komünist partiye, sermayeye sonsuz hareket serbestisini savunarak bırakın genel başkanlığı, üye bile olamazsınız. Başlangıçta kendinizi gizleseniz bile fark edildiği anda ihraç edilirsiniz. İran’da laik parti kuramazsınız. Açıkça laikliği, Atatürk’ü savunarak, yücelterek AKP’ye üye bile olamazsınız.

CHP, Cumhuriyet’i kuran Atatürk’ün ve ilkelerinin partisidir. Atatürk’ün yerine sonradan gelenler ise mirasçı bile değildir.

Türkiye Cumhuriyeti “zarfının” içindeki mektubun esası LAİKLİK!.. Cumhuriyet devriminde en göze çarpan husus “kadın devrimi” gibi görünür. Ama kadına modern kıyafetten, seçme seçilme hakkına kadar sağlananlardan tutun, en başta saltanat ve hilafetin kaldırılmasının, eğitimin birleştirilmesinin, saat-takvim-ölçülerin değişmesinin, Medeni Kanun’un, tek eşliliğin, harf devriminin, şapka-kıyafet kanununun ve tüm benzerlerinin altındaki zemin laikliktir. Laiklik, nehrin iki yakasını birleştiren köprü... Öteki devrimler bu köprünün üstündekiler... Köprü yıkılırsa üstündekiler de nehirde boğulur.

Atatürk’ün daha Kurtuluş Savaşı bile başlamamışken, bir gece Mazhar Müfit Kansu’ya not defterine kaydetmesini söylediği ilkelerden biri **“KADINLARIN BAŞ ÖRTMESİ KALKACAK”**tır.

Çünkü kadınlarda baş örtüsü, çarşaf, peçe, İran’da, Afganistan’da hicap, çador, eski cumbalı evlerde kafesli pencereler vb., esasa dair olmasa dahi nasıl şeriatın son derece önemli, vazgeçilmez, koç başı simgeleri ise; laikliğin de simgesel, görsel unsurlara ihtiyacı var; laiklik de bütün bu kadını karartma, karanlığa mahkûm etme simgelerini fırlatıp atmayı gerektirir. Şeriatçılar nasıl kendi ideolojisini sarık, cüppe, şalvarla; başörtüsü, çarşaf, peçe, türban, hicap, çador’la sergiliyorsa laiklik de bunların tam tersini yapacaktır. Bu özgürlüğü kısıtlamak değil, meydan okumaya meydan okumadır!

Türkiye Cumhuriyeti denen arsanın tapu sahipleri bu Cumhuriyet’i kuranlardır. Süleyman Demirel’in veciz söylemiyle, o araziye mirasçılar bile, gecekondular dahi

kuramaz! Hele mirasçı bile değil, sadece “tedviren” (“vekil” olarak bile değil, geçici olarak, idareten) **onların makamında oturanların, laikliği onaylamıyorlarsa başka yerde siyaset yapmaları ayıp değildir!..**

Okul kitaplarındaki laiklik tanımı “**din ve devlet işlerinin ayrılması...**” Eski deyimle çok **muğlak**, belirsiz bir tanım. İlk Cumhuriyet yönetimi laikliği kısaca ama ısrarla böyle tanımlıyor. Yine de bu özet tanımın derinlemesine açıklamasında, olması gerekenlerin hepsi var. Bunun bizce en güzel örneği 1926 tarihli Türk Medeni Kanunu’nun, zamanın “Adliye Vekili”, gerici faşistlerin en nefret ettiği sıkı devrimcilerden Mahmut Esat Bozkurt imzalı gerekçesi (Günümüz Türkçesine uygunlaştırmaya çalıştık.):

*“Günümüzde Türkiye Cumhuriyeti’nin bir Medeni Kanun’u yoktur. Sadece sözleşmelerin belli bir kısmına değinen **Mecelle** vardır. (19’uncu yüzyılda yürürlüğe giren Osmanlı Medeni Kanun’u... A.T.) (...)*

*“**Mecellenin kuralları ve ana hatları DİNDİR. (..) Kanunları dine dayanan devletler, kısa süre sonra ülkenin ve milletin taleplerini karşılayamaz hale gelirler. Çünkü dinler değişmez hükümlere sahiptir. Hayat akar, ihtiyaçlar hızla değişir, din kanunları ise, mutlaka gelişen, ilerleyen yaşam karşısında şekilden ve ölü kelimelerden fazla bir değer ve anlam taşımaz. Değişmemek, dinler için zorunluluktur. Bu nedenle dinlerin sadece bir vicdan işi olarak kalması, günümüz uygarlığının temellerinden ve eski uygarlıkla yeni uygarlığın en önemli farklarından biridir.***

*“**Temeli, esaslı din olan kanunlar, uygulanmakta oldukları toplumları, doğdukları ilkel dönemlere bağlayan, gelişmeye, ilerlemeye mâni belli başlı etkin unsurlardandır. Türk milletinin günümüzde dahi orta çağ hükümlerine ve kurallarına bağlamakta; dinin değişmez hükümlerinden esinlenen, tanrısallıkla sürekli temas halindeki kanunlarımızın çok güçlü bir şekilde etkin olduklarına kuşku yoktur. (...)***

*“(Alman Medeni Kanun’u gibi... A. T.) Fransız Medeni Kanununu da bir devrim ürünüdür. O da eski kuralları, örf adetleri çiğneyerek yeni düsturlar getirmiştir. ... Aile hukukunun **KİLİSENİN ELİNDEN ALINMASI** bu kanunun belli başlı yeniliklerinden oldu. ... Fransa Medeni kanununun en zorlu karşıtı **KİLİSE** idi. Çünkü bu kanun **KATOLİKLİĞİN** medeni ilişkilerde, özellikle aile hukukundaki hakimiyetini yok ediyordu. Medeni Kanun’un yayınından önce İsviçre, kantonların sayısı kadar kanuna sahipti. (...)*

*“**Bu kanunların özü, DİN VE DEVLETİN KESİN OLARAK AYRILMASIDIR. İsviçre, Almanya v Fransa, siyasi ve ulusal birliklerini, iktisadi, sosyal kurtuluş ve gelişmelerini Medeni Kanunlarını yayınlamakla sağlamışlardır.***

*“(...) **Kanunların gayesi, (...) yalnız vicdanda kalması gereken dini kurallar değil, siyasi, sosyal, iktisadi, milli birliğin ne pahasına olursa olsun sağlanmasıdır. Çağdaş uygarlığa mensup devletlerin ilk ayırt edici özelliği din ve devleti ayrı görmektir. Bunun tersi, devletin kabul ettiği din esaslarını kabul etmeyenlerin vicdanlarına tahakküm olur. Çağdaş devlet anlayışı bunu kabul edemez.***

*“**Din, devlet gözünde, vicdanlarda kaldıkça saygıdeğer ve dokunulmazdır. Dinin hüküm halinde kanunlara girmesi, tarihin akışında genellikle tac sahiplerinin, zorbaların, güç sahiplerinin keyif ve arzularını tatmin aracı haline gelmesine yol açmıştır. Dini devletten ayırmakla çağdaş devlet, insanlığı tarihin bu kanlı belasından kurtarmış, dine, gerçek ve sonsuz bir taht olan vicdanı tahsis etmiştir. (...)***

“**Dini devletten ayırmak...**” anlayışı dışında muhteşem ve çok özet bir laiklik açıklaması... 1926 koşullarında laiklik tanımının, açıklamasının merkezine “**dini devletten ayırmayı**” oturtmak da çok mantıklı ve kaçınılmaz... Ama bu merkezi ilkede dinle devleti sanki denkleştirmiş gibi bir izlenim var. Herkes kendi işine baksın dercesine...

1926'nın Mahmut Esat Bozkurtları nihayet Osmanlı çocuklarıdır. Anne babaları, aile-toplum eğitimleri, görgüleri açısından... O zaman konuyu böyle açıklamayı doğru bulmuşlar. Önlemlerini bu mantıkla almışlar.

Yeri gelmiş şeyhülislam padişah kellesinin uçurulmasında baş etken olmuş, yeri gelmiş padişahlar şeyhülislam kellesi almış. Onların bildikleri bu vahşet... Kuşkusuz daha temelde dinin devletçe yapılmak istenen bütün yenilikleri, rasathane kurdurmuş padişaha rasathane yıktırmaktan matbaanın iki yüz yıl gecikmesine kadar öfkeyle, hatta kan dökerek önleyip, Osmanlı'nın yıkılışına yol açmalarına bir tür ideolojik tepki de var. Hatta bu tepkinin kelle alma dehşetinden daha önemli olduğundan da kuşku yok.

Ama kanımızca 2022 koşullarında **kediyeye kedi** diyerek yapılması gereken tarif, "**dinin siyasi ve sosyal yaşama tahakkümünün, musallat olmasının engellenmesi**" olmalı... Yani dini seccadeyle sınırlamak... **Tasallut**, Arapça **musallat olma**'nın isim hali... Sözlükler birini rahatsız etmek, tebelleşmek, hükmedercesine hareket etmek, sataşmak, başa bela olmak diye açıklıyor. Aslında kuvvetle muhtemeldir ki Bozkurt'ların meramı da bu! Sadece formül farklı.

Devlet dine niye karışır? Nasıl karışır?

İbadetin nasıl yapılacağı Müslüman, Musevi, Hıristiyan hiçbir devletin umurunda olamaz. Devlet dine karışmaz; sadece kendisine musallat olmaya kalkınca "ağır ol. Orada dur!" der. Tarih boyunca görülen bu! İngiltere bunun ilginç bir örneği... Orta Çağ'da Papalık tüm Hıristiyan ülkelere olduğu gibi İngiltere'ye de **musallat olmuş**. Sivil iktidar(lar)ın her işinde bir üst irade... **Cadı avları**, engizisyon mahkemeleri, Papalığın talimatıyla bütün Avrupa'da uygulanmış; kralların, kraliçelerin, imparatorların talimatıyla değil. Onlar sadece talimatların uygulayıcısı. Aynı dönemde sayısı 4 bine varan kitap doğrudan Papalıkça yasaklanmış; hükümdarlarca değil. Evet Papalık da bir devlet idi; ama bütün bu ülkelerin tek hükümdarı, bütün bu ülkeler ve halkları bu devletin uyruğu imiş gibi onlardan (sadece kendi uyruklarından değil) vergi topluyor, ordu kuruyor, savaş açıyordu. Ve hatta kralların bile evliliklerine karışıyordu. Sonunda kral, İngiltere kilisesini Papalıktan kopardı, İngiltere kilisesinin başına da kendisi geçti. Bu, bir tür şeriat devleti, küçük bir Papalık gibi görülebilir. Ama en üst dini otoriteye isyan açısından Hıristiyanlık dünyasında laikliğe doğru pek çok değişimin öncüsü olmuştur. Tarih kitapları bu olaya ve yol açtığı gelişmelere boşuna "İngiliz reformasyonu" demiyor.

Tarihte kiliseye, camiye, havraya gitmeyin diyen devlet yok. Bu nedenle devletin dine müdahalesinden değil, olsa olsa devletin dinselleşmesinden söz edilebilir. Emevî Devleti, Abbasi Devleti, Kutsal Roma İmparatorluğu gibi...

Bunun tam tersi gibi gösterilen eski Sovyetler Birliği'nde ise...

Resmi hükümet kurumları ve seküler kitle iletişim araçları tarafından kişilere karşı güçlü bir dışlama uygulanmış; öğretmenlerin, bürokratların, askerlerin dindarlığını alenen yaşaması ve laiklik karşıtı olmaları yasaklanmış. Gazetelerde ve akademik yazılarda "dini hurafelerin" karşısına "bilim" konulmuş. (Bütün bunlar, her dinin şeriatçılarının öfkeyle karşı olduğu, her dinin laiklerinin de öfkeyle istediği şeylerdir. Bunun için komünist olmak şart değil!) Ancak... Örgütlü dinler, dini inancın kişisel olarak dışavurumu yasaklanmadı. Çarlık zamanındaki temel dinler tüm Sovyet dönemi boyunca da varlığını sürdürdü, ama belirli sınırlar içinde hoş görüldü. İnananlar kendi özel alanlarında, kendi kiliselerinde, camilerinde, sinagoglarında vb. ibadet edebildiler, bunlar dışında dini ibadetlerin halka açık olarak sergilenmesi önlendi. Dini kurumların görüşlerini kitle iletişim araçlarıyla açıklamalarına izin verilmedi.

Bunun için de ille komünist olmaya gerek yok. Bu, sadece "komünist" Sovyetler Birliği'nin değil, önemli ölçüde Fransa'nın da laiklik anlayışı. Fransız danıştayı da dini inanç simgesi olan "haç"ın, başta okullar olmak üzere kamu kuruluşlarında herhangi bir şekilde sergilenmesini, mealen "boynuna haç takan birisi, takmayan birisini 'ben dindarım, daha

dindarım; sen dindar değilsin veya az dindarsın' psikolojik baskısı altında bırakır" gibi çok anlamlı bir gerekçeyle yasakladı.

Fransa devletinin bu uygulaması, devletin dine müdahalesi değil, dinin siyasi, sosyal, kamusal hayata müdahalesini, musallat, tebelleş olmasını önlemek idi.

Papalık gibi, Halifelik gibi doğrudan kendisi din-şeriat (Hıristiyanlığın da şeriatı vardır) devletinin dine müdahale etmesine gerek yoktur; çünkü zaten dinden ayrı, dinden bağımsız bir devlet de, devletin dışında, ondan bağımsız bir din de yoktur.

"Din ve devletin ayrılması", "dinin devlete, devletin dine karışmaması" ancak Türkiye gibi din ve devletin birbirinden ayrı, bağımsız kurumlar olması halinde söz konusu olabilir. Bu takdirde de devletin dine, mesela ibadet şekline, çeşitli kurallarına karışması tarihin hiçbir döneminde, hiçbir ülkede; **din devlete tebelleş, musallat olmadıkça** görülmemiştir. Devlet dine ancak, amiyane tabirle "ayağıma dolaşır durma, git başımdan" der. Bu ise bir karışma değil, düpedüz bir savunmadır.

Oysa her dinde olduğu gibi, Müslüman şeriatçı din tüccarları ister ki devlet ve toplum tamamen din kurallarına göre hareket etsin. Hırsızlık yapanın eli kesilmeli, iki kadının tanıklığı, bir erkeğinkine eşit olmalı, kadın mirastan erkek kardeşinin yarısı kadar pay almalı, cinayette kısasa kısas yöntemi uygulanmalı, evlilik dışı cinsel ilişkide kadın (erkek değil!) beline kadar kuma gömülüp taşlanarak öldürülmeli, kadın dört erkekle değil, erkek dört kadınla evlenebilmeli; mevcut okulların yerine medrese türü okullarla bütün çocuklar dini-imam hatip eğitimi almalı, yaratılış safsatasıyla yetinilip evrim teorisi öğretilmemeli... Muhtemelen, vergi değil sadece zekat olmalı... (Zekatı devlet topluyorsa bunu kime, nasıl, ne kadar dağıttığı; tıpkı günümüzün vergi dağılımı-adaleti gibi yine bir sorundur.) Bütün bunlar daha da bayağılaştığında din tüccarları, babanın kendi kızına şehvet duymasında din açısından sakınca olmadığına kadar düşebiliyor. Hangi "nas"a dayandıkları ise belli değil!

Elbette bunların hepsinin üstünde bir halifelik, Türkiye İslam Cumhuriyeti özlemi var! Din tüccarları devletin ve toplumun bu saçmalıklara göre yaşamasını, devletin de bunu yasalarla, yargıyla örgütlemesini istiyor.

1926'da "din ve devlet ayrılсын, birbirlerine karışmasın" anlayışında kuşkusuz böyle bir kabul yoktu. Ama bugün, 2022'de ise "din ve devlet işleri, din ve devlet ayrılсын; ikisi de birbirinin işine karışmasın" demek, din tüccarlarına "buyurun, ne emretmişiniz" demekten başka anlama gelmez.

Devlet, din tüccarlarının, yobazların bütün bu taleplerine, hele Türkiye Cumhuriyeti gibi temel taşıyı laikliğin oluşturduğu bir devlet hiç sesini çıkarmayacak, hele "peki ne istiyorsanız verelim" mi diyecek? Çünkü **Cumhuriyet'in "kimsesi" olmakla fiilen ve resmen görevli** olanlar, demokrasi-özgürlük diye diye adeta "verelim canım, n'olacak" demeseler bile, en azından "diyorlar mı acaba" sorusunu doğuruyorlar.

Slogan olarak "TÜRBANA ÖZGÜRLÜK"le yetinmeyip, bu özgürlüğü hukuki güvenceye kavuşturma çabasında yasa, anayasa, referandum gevezeliğine kapılırsanız bu soru haklıdır!

Hayır! LAİK Türkiye Cumhuriyeti yobazların, faşist din-İslam tüccarlarının yukarıda çok eksik sıralanan taleplerinin tamamına kendi "varlığı", "bekası" açısından rest çeker; çekmek zorundadır. Olağan, doğal, gerekli, kaçınılmaz olan budur!.. Tersı intihardır! Buna hiç kimse, hele "**kimsesizlerin kimsesi Cumhuriyet'in fiilen, resmen kimsesi olmakla görevli olanlar**", hele özgürlük, demokrasi adına kesinlikle itiraz edemez! Bu, özgürlük ve demokrasi kavramlarını da alabildiğine aşağılamak, onları yok saymaktır; özgürlükçü, demokrat olmak değil!.. Çünkü laiklik bizatihi özgürlük ve demokrasidir. Laikliği yok ederek demokrat da olunmaz özgür de!

Ama asıl önemlisi...

Türban kesinlikle bir özgürlük sorunu değil. Başörtüsü Türk coğrafyasında Müslümanlık öncesi dahil yüzyıllardır kullanılır. Bir tanrı buyruğu, bir "nas" değil... Kitapta

böyle bir kuralın varlığı alabildiğine tartışmalı. Kadınlar kendi ihtiyaçları doğrultusunda İtalya, İspanya, Fransa, İngiltere, Rusya, Yunanistan gibi Hıristiyan topluluklarda da kocası, babası, din emrettiği için değil kendisi gerek duyduğu için başını örtmüş. Daha modern zamanlarda ise, bütün bu ülkelerin özellikle kırsal bölgelerinde kadınlar o kadar iş gücü arasında berbere gidip saç yaptırmak yerine başını örtmeyi, böylece derli toplu görünmeyi tercih etmiş estetik açıdan.

Öyleyse başörtüsü diye takiye yapılarak türbanın bu kadar öne çıkarılması neden?

Gerici faşist taleplerin hepsinin aynı anda gerçekleşmesi, hele LAİK TÜRKİYE CUMHURİYETİ'NDE imkânsız. Fethullah Gülen'in "askeriyeye, mülkiyeye, adliyeye kılcal damarlara zerk edilen ilaç gibi yavaş yavaş, ürkütmeden sızacaksınız" talimatı doğrultusunda fincancı katrılarını ürkütmeden, en masum görüneninden başlayarak yapmaları lazım bu hainliği. Yani türban buzdağının görünen kısmı... Ama Cumhuriyet'in "kimsesi" olmakla kendi isteğiyle fakat hasbelkader resmen görevli olan(lar) tarafından dahi "canım ne olacak... Takıversinler" denilebilecek kadar masum gösteriliyor. Bu nedenle, kalenin en azından kapısında gedik açacak koç başı olarak önce o öne sürüldü.

TÜRBAN, ünlü öyküdeki gibi bir tür SARI İNEK... Sarı İneği verirseniz sürünün tamamı aslanlara yem olur! SARI İNEK bugün değil, daha 80'lerde 12 Eylül Cunta yönetimi sırasında İhsan Doğramacı'nın YÖK'ü içinde verildi. (Bu başlangıç, aslında 1947'deki CHP 7'nci Olağan Kongresine kadar gider!)

Şeriatçı faşistlerin taleplerinin sınırı yok. Daha dün "Türk kültür devrimi kültür setimizin tümünü yok etmiştir harf devrimiyle" demekle yetinmediler; "**bugünkü Türkçeyle düşünce üretmemiz mümkün değil**" diyerek doğrudan Türkçe'ye karşı nefretlerini de kustular. **Sanki bu kirli düşünceleri Türkçe ile üretip ifade etmemişler gibi!...**

Bu talepler bitmeyecek. Aldıkça yenisini, diğerlerini isteyecekler. Din devlete sürekli musallat oluyor, tebelleşiyor; devlet ise dine karşı sürekli savunma halinde. Yani devletle din birbirinin işine karışmayarak barış içinde bir arada yaşayacak eşit kurumlar değil. Laik devlette olamazlar. Dinin bu tasallutlarına karşı laik devletin de bir tavrı olmalı... Başka ifadeyle din devlete, sosyal ve siyasi hayata nasıl, ne kadar tebelleş oluyorsa, devlet de buna o kadar hayır demeli. Bu "**hayır**", devletin dine müdahalesi değil! Laik devletin kendini savunmasıdır sadece...

1945'ten bu yana(!) bugünküler dahil, **CUMHURİYETİN KİMSESİ OLMAKLA HEM DE SEÇİLEREK GÖREVLENDİRİLMİŞ OLANLARIN** en büyük zaafı, zor zamanlarda kurucuları Atatürk gibi, mesela "ya istiklal ya ölüm" diyemeyip durmadan karşı mahalleye şirin görünerek iktidarda kalacaklarını, iktidar olacaklarını sanma aymazlığıdır.

LAİK TÜRKİYE CUMHURİYETİ'NDE, bırakın şeriatçıları, alını secde görmemiş, kendi deyimleriyle "kullanışlı aptallar" da maalesef yine **özgürlük ve demokrasi** takiyesiyle ama esasen Cumhuriyet düşmanlığı güdüsüyle "**HALK İSTERSE ŞERİAT DE GELİR**" diyebilmişti.

"Kimsesizlerin kimsesi CUMHURİYET'İN KİMSESİ" olmakla resmen görevli olanların, başörtüsü takiyesiyle "türban özgürlüğüne yasal güvence" basitliği, insanın aklına, bu resmi görevlilerin(!) de sözde özgürlük ve demokrasi adına "HALK İSTERSE ŞERİAT DE GELİR" diye mi düşündüğü sorusunu getiriyor!!!

Böyle düşünebilirler. Ama o zaman niye kurumsal olarak CUMHURİYET'İN KİMSESİ olan siyasi örgütte görev alırlar?

"Kimsesizlerin kimsesi CUMHURİYET'İN KİMSESİ" olmakla resmen görevli olanlara ve sırf "aman faşist şeriatçılar gitsin de kim, nasıl gelirse gelsin" ilkel güdüsüyle onlara alkış tutmanın ötesinde; buna karşı çıkanlara "Sus! Bölücü bozguncu!.. Sen faşist şeriatçılar kalsın mı diyorsun"; hatta "CUMHURİYET'İN KİMSESİ OLMAKLA tesadüfen GÖREVLİ olanlara karşı çıkarsanız şeriat gelir haaa..." diyerek bir tür **bu mahallenin sansür yasasını** yapanlara çok önemli ve tarihi bir hatırlatma yapmak gerekiyor:

**İRAN'DA 1979'DA İRAN KOMÜNİST PARTİSİ TUDEH DE AYNI ŞEKİLDE
“AMAN ŞAH GİTSİN DE KİM GELİRSE GELSİN” İLHEL GÜDÜSÜYLE
DESTEKLEMİŞTİ HUMEYİNİ'Yİ. ŞAH'I DEVİRİP İKTİDAR OLAN
HUMEYİNİ'NİN İLK İŞİ; KOMÜNİSTLERİ, SOLCULARI, LAİKLERİ KESMEK;
BAŞI AÇIK KADINLARI VINÇLERİN UCUNDA ASMAK, EVİN
HAPİSHANESİNDE ÖNCE TECAVÜZ EDİP SONRA ÖLDÜRMEK (ÇÜNKÜ
BAKİRE OLARAK ÖLÜRSE CENNETE GİDERMİŞ!) OLMUŞTU!..**

Resmen LAİK CUMHURİYET'İN KİMSESİ olmakla görevli olan, bu görev için seçilmiş iken “başörtüsü” takiyesiyle türban özgürlüğüne hukuki güvence önerenlere söylemek zorunda kaldığımız son söz:

LAİK CUMHURİYET'İN KİMSESİ olarak kurulan örgütün bugünkü yöneticileri, özgürlük ve demokrasiyi “HALK İSTERSE ŞERİAT DE GELEBİLİR” diye yorumlayamaz!

Türban, özgürlük değil Cumhuriyet'e meydan okumanın primitif sembolüdür! Türban özgürlüğüne hukuki güvence önermek de Cumhuriyet'e bir başka meydan okumadır. Bu zevatın oturduğu makamlar ise kesinlikle CUMHURİYET'E MEYDAN OKUMA YERİ DEĞİLDİR!

Onlar Cumhuriyet'in kimsesi olmak istemiyorsa başkalar bulunur; var!

Bulunur kurtaracak bahtı kara maderini!..